kilt teiseſt kohaſt. Täna ſeitsme pääwa päraſt nääme meie ſiinſama laua ääres ühteteiſt jälle. Puudub ſiis weel ika ſee tarwiline teadus; ſiis laſen ma ſeda Ikkanderi *) läbi igal pool teada anda."

Kõigile oli ſeeſugune ſõnum kuninga ſuuſt wastu meelt aſi aga iſeäranis ſelle uhke Isterloo proual, ſeſt ehk wõis aga korraga mõni halwa ſugu inime ſeda mõistatuſt üles arwata, mis nemad ſuure waimu lapſed ei wõinud äramõista, kus ſiis ſelle häbiga minna! — Aga mis teha nõnda oli kuninga eneſe käſk.

Kuurprintſi wanem maja ülewaatja, nimega Leinhaas, wõtis kätte ja ſeadis proua Isterloole üht oma tutwad meeſt ete, nimega Johan Dawid Gormann, kes iſegi palju tähtſaid mõistatuſi ſelle nimetud aea lehe tarwis kirjutas, ja kes ſel aeal üks neiſt kõige kuulſamateſt ja targemateſt mõistatuſe tõõ tegiateſt oli.

Sedaſama meeſt laskis Isterloo proua eneſe ete kutſuda, — muidugi teada ſalaja — ja lubas temale hea tük raha kinkida, kui t'al wõimalik peaks olema, kolme pääwa ſees, ſeſt neli oliwad

*) Ikkander oli ſell aeal ühe Dreesdeni linna zeitungi nimi, kus ſees aga ükſi kõikſugu mõistatuſi ja nalja tilkaſi rahwale meele äratamiſeks lugeda anti.

juba mõõda läinud, teda ſeſt hädaſt peaſta ja temale ſeda mõistatuſt kudagi moodi üles arwata aidata. Päraſt ſeda kui kaa Gormann tük aega juba ilma asjata oli oma pead murdnud, ja midagi paremad wälja ſaanud, tuli ta korraga ſelle mõtte peale kuninga eneſe ſõnadeſt ſeda mõistatuſt hakkata järele uurima.

Ta laskis Leinhaſi läbi järele kuulata kus kohtas käinud kuningas mõni pääw enne ſeda mõistatuſe üles andmiſt, ehk mis olla ta teinud ehk kellega on ta rääkinud ꝛc, ja ſeal tuli targa mehel kohe eſimeſeks, kui loſs Üübigauſt oli kuulnud, kui ſelle mõistatuſe iſamaa ete; ſeſt ſeal olla kuningas, nõnda n'agu tema teendrid rääkiſiwad, tük aega ühe talumehega juttu aeanud, ja kaa weel peale ſeda temaga ühtlaſi tema elumajaſſe kaaſa läinud. Nüüd ſai talupoeg ſilmapilk üles otſitud, ja ehk ta kül piſut wastu ſeiſis, et tema midagi ſeſt mõistatuſeſt ei teada, kaa järele küſitud, aga ſiiski ei olnud wõimalik juſt ſeda tarwiliſt asja tema ſuuſt kuulda ſaada, ja jäi kaa wiimaks ſelle peale kindlaks et ſee ehk t'al kül mõne aasta päraſt ſaab wõimalik olema, neile ſeda tarwiliſt wastuſt teada anda. Selle küſimiſe peale aga, miks päraſt alles nõnda kaua aea päraſt? tuli wiimaks mitme kõweriku läbi ſee otſus wälja. Et kuningas olla teda käskinud oma ſuu kinni

Eesti-maa rahwa Kalender 1875, lk. 23